

Валери Иванов
Ваше Височество

Да Ви целуна ръка,
да се препъна о прага...
Пардон!
Да падна възник,
за да зърна царствената осанка,
която не притежавам...
Безхлебие.
Предчувствие за безхаберие.
Като ВОТ навягъра – даули бият насред мегданите.
Кръшно се хоро захвана.
Вече 16 години станаха,
откакто –
в химерична каляска и с нос,
увесен над трапезата,
забил весла в соления месал –
народът търси анамнезата
като луд по невнимание.
Сатрапи.
Някак капе.
Капе агнешко –
мълчанието на кастрирани копои и скудоумни пажове.
И непрогледен – мракът кънти.
Сам,
като сред свои –
за последен път – натрапник.
Ваше Величество,
отричат ли се от приказката за униформата си?

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11062>]